

Απόστολος Πιερρής

Η ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΗΓΕΤΙΚΗΣ ΑΝΑΞΙΟΚΡΑΤΙΑΣ

**ὅπου δὲ μὴ τᾴριστ' ἐλευθέρως λέγειν
ἔξεστι, νικᾷ δ' ἐν πόλει τὰ χείρονα,
ἁμαρτίαι σφάλλουσι τὴν σωτηρίαν.**

Σοφοκλῆς, Εριφύλη, Fr. 201b Radt = 193 N2

[Ὅπου δε το να λέγωνται ἐλεύθερα τα ἄριστα
δεν επιτρέπεται, νικάνε δε τα χειρότερα στη πολιτεία,
εκεί τα λάθη γκρεμίζουν την σωτηρία.]

Το Σαββατοκύριακο 26-27 Φεβρουαρίου έλαβε χώρα στο Βερολίνο μια ενδελεχής ενημέρωση από στελέχη της Καγκελαρίας προς επιλεγμένους Ευρωπαίους δημοσιογράφους. Οι Σύμβουλοι και συνεργάτες της Μέρκελ μίλησαν ανοικτά για την κατάσταση στην Ευρωζώνη. Είπαν, και το όλο γεγονός έγινε για να πουν, ό,τι δεν λέγεται με το όνομά του στις

επίσημες πολιτικές ανακοινώσεις.

Είπαν πολλά και σωστά. Οι ανώτατοι σύμβουλοι στις πολιτισμένες χώρες είναι κατά τεκμήριο και κανόνα άνθρωποι σοβαροί, δυνατά μυαλά, συχνά λειτουργούντες και σε think tank παραγωγής σκέψης και στρατηγικής, βαθείς γνώστες του αντικειμένου τους και η παρουσία τους και χρησιμοποίησή τους στις κεφαλές της πολιτικής εξουσίας των χωρών αυτών είναι το σύγχρονο ισοδύναμο της Πλατωνικής θέσης ότι πολιτική εξουσία και φιλοσοφία πηγαίνουν μαζί σε μια ευνομούμενη και ευημερούσα Πολιτεία.

Στο πλαίσιο των αναλύσεων τους για την Ευρωζωνική κρίση αναφέρθηκαν και στο ποιόν των Ελλήνων πολιτικών και οικονομολόγων. Εξήγησαν ότι δεν έχει και μεγάλο νόημα η συζήτηση με αυτούς «που εμφανώς έχουν αποτύχει και έρχονται σε μας για χρήματα». Ο λόγος που δεν έχει νόημα αυτή η συζήτηση είναι ότι «δεν είμαστε στο ίδιο επίπεδο». Και για να το κάνουν λιανά, προσέθεσαν «είναι σαν να προσπαθείς να εξηγήσεις τη θεωρία της σχετικότητας του Einstein σε παιδιά που πηγαίνουν ακόμη στο νηπιαγωγείο».

Τέτοια βαθιά περιφρόνηση για το πνευματικό επίπεδο των ηγετικών ομάδων του ΝεοΕλληνισμού υπάρχει στον πολιτισμένο κόσμο, σε όλους τους τομείς και όχι μόνο για τις πολιτικές και οικονομικές και οικονομολογικές élites της βαρυδαίμονος χώρας μας. Όποιος από εμάς τους Δημιουργούς έχει ουσιαστική (εννοώ όχι απλώς επίσημη) σχέση με το διεθνές σύστημα το γνωρίζει αυτό από πρώτο χέρι. Απορούν οι σοβαροί άνθρωποι της σκέψης, της τέχνης, της δράσης, έξω, πώς ανεχόμαστε να έχουμε τους ουτιδανούς ως επίσημους στη σκέψη, την τέχνη ή τη δράση. Από τότε που άρχισα να γράφω για τα δημόσια πράγματα στις αρχές της δεκαετίας του '90, περιέγραψα τη ΝεοΕλληνική Ηγετική Αναξιοκρατία.

200 χρόνια πίσω και να ποια ήταν η κρίση ενός Περιηγητή της καθ' ημάς Ανατολής για τις Ελληνικές ηγετικές ομάδες τότε. Ο Άγγλος Th. Thornton δημοσίευσε το 1912 στο Παρίσι τις αναλυτικές μελέτες του υπό τον τίτλο *Etat actuel de la Turquie*. Γράφει (μετάφραση Σάθα): «Οι Έλληνες έχουν τους μεγαλειότερους εχθρούς των παρ' αυτοίς. Ούτοι δε εισίν οι κοτσαμπασίδες, ελληνικής καταγωγής, κυλιόμενοι προ των ποδών του Τούρκου, φορολογούντες σκληρότατα εκείνους ους ώφειλον ν' αγαπώσι και παρηγορώσιν. Ένεκα της αναιδείας, της αγερωχίας, και της εξόχως χαρακτηριζούσης αυτούς ταπεινοφροσύνης, έθηκαν όρια μεταξύ εαυτών και του ελληνικού λαού. Το εκτεθλυμένον τούτο γένος έχει όλα τα ελαττώματα των δούλων. Εν τοις ναοίς κατέχουσι την παρά τω επισκοπικώ θρόνω έδραν, και αναπτύσσοντες φαρισαϊκήν υπεροψίαν, αρέσκονται εξαγοράζοντες ελεεινήν πρωτοκαθεδρίαν αντί της ευδαιμονίας των συμπατριωτών των».

Τίποτα βασικό δεν έχει αλλάξει. Το Ηγετικό Κατεστημένο δεν κάνει τίποτα άλλο από το να εκπληρώνει εντολές, γιατί είναι ανάξιο να δημιουργήσει πολιτικές, και μαζεύει φόρους υπέρ τρίτων και «ημετέρων».

Πονάει ο απλός και άδολος Μακρυγιάννης: «Τότε κατάλαβα κι οι νέοι Κυβερνήται μας είναι χειρότεροι, κι ελεεινολογούσα την πατρίδα, ότι ο Θεός δεν είπε να την λευτερώσει ακόμα στ' αληθινά, και κρίμα στους κόπους μας· εβγιαστήκαμεν και την πήραμε εις τον λαιμόν μας».

Η Μητέρα των προβλημάτων του ΝεοΕλληνισμού, και της κολοσσικής αποτυχίας του, είναι διττή: Απουσία ταυτότητας και Ηγετική Αναξιοκρατία. Τα δύο αλληλοσυμπληρώνονται σε έναν εφιαλτικό εναγκαλισμό. Η Αναξιοκρατία ευδοκιμεί σε ένα θολό πολιτιστικό τοπίο. Και αντιστρόφως, υπό καθεστώς Ηγετικής Αναξιοκρατίας δεν αφήνεται να συμβεί καμία δημιουργική τομή που θα όριζε τον χαρακτήρα κάποιας δυναμικής. Γιατί δεν υπάρχει δύναμη

χωρίς μορφή και ουσία, χωρίς θεμέλιο ταυτότητας. Ο πιθηκισμός και άσχημος είναι και αντιπαραγωγικός. Αφού κλασσικά μορφή και λειτουργία πάνε μαζί.

Αποτέλεσμα, το γενικό χαμηλό επίπεδο. Και αποτέλεσμα του αποτελέσματος, η γενική χαμηλή απόδοση. Ή μάλλον (το θαυμαστό!) η αρνητική απόδοση. Το Σύστημα στην Ελλάδα θέλει μονίμως περισσότερη είσοδο από όση έξοδο δίνει. Οι τριβές είναι τεράστιες. Και οι τριβές είναι βέβαια αναποτελεσματικότητα και διαφθορά. Αλλά η αιτία είναι το ότι έχει δομηθεί λάθος, αναντίστοιχα προς τον ανθρώπινο παράγοντα, τον οποίο συντίθεται κανονικά για να εξυπηρετήσει. Το έχω πολλές φορές εξηγήσει αυτό από διάφορες απόψεις. Η διαφθορά είναι αποτέλεσμα συστηματικής αναξιοσύνης και όχι αιτία της.

Το χαμηλό επίπεδο μιας κοινωνίας δεν είναι καθ' εαυτό το βαθύτερο πρόβλημά της. Το επίπεδο μπορεί να ανέβει. Υπάρχουν στρατηγικές ανόδου στην κλίμακα της ισχύος (power building) και η ιστορία βρίθει κινητικότητας στην κλίμακα αυτή: χώρες ανεβαίνουν και κατεβαίνουν. Ο Θεμιστοκλής περηφανευόταν ότι ξέρει πώς να κάνει μια πόλη ισχυρή. Και έκανε την Αθήνα, θεμελιώνοντας τον Υψηλό Κλασσικισμό του Χρυσού Αιώνα.

Το Μέγα Πρόβλημα είναι η Υποκουλτούρα της Χαμοσύνης. Όχι το να βρίσκεσαι χαμηλά, αλλά το να μην ξέρεις τη διαφορά του χαμηλού και του υψηλού. Να έχεις (ξε)χάσει τη διαφορά του καλύτερου και του χειρότερου – σε όποιο πεδίο και στην ολοκληρία της ανθρώπινης παρουσίας και κοινωνίας. Είναι σαν αυτό που ο Πλάτων ονομάζει δεύτερη άγνοια: το να αγνοείς ότι αγνοείς. Η άγνοια καθ' εαυτή και συγγνωστή είναι και θεραπεύσιμη. Αλλά η δεύτερη άγνοια είναι βαρύτερη νόσος δυσίατη, συχνά ανίατη, που συνήθως καταλήγει με δυσθανασία.

Έτσι δυσθάνατο είναι το Καθεστώς Leviathan στη χώρα μας. Βασανίζεται πολύ και δεν θα καταλήξει ήσυχα. Αλλά και η ενοχή του βουνό. Κατέστρεψε μια χώρα και βύθισε την κοινωνία μας σε πηγάδι ολέθρου. Θα πάει κατά τα έργα του. Χρειαζόμαστε όχι απλώς σάρωση, αλλά βαθιά άρωση. Πώς αλλιώς θα απαλλαγούμε από την αιτία της Υποκουλτούρας της Χαμοσύνης;

Μακρά, συστηματική προώθηση του χειρότερου στην επισημότητα και την παντοειδή εξουσία και έμπρακτη απαξίωση του καλύτερου οδήγησαν εδώ που βρισκόμαστε τώρα. Στο να μας κυβερνάνε παιδιά του νηπιαγωγείου. Τέτοιες είναι οι πολιτικές, οικονομικές, πολιτιστικές, θρησκευτικές, αθλητικές élites του τόπου.

Υπάρχει αποκαρδιωτικό χαμηλό επίπεδο. Υπάρχει Υποκουλτούρα της Χαμοσύνης. Και υπάρχει και τρίτο και τελειωτικό κακό. Το ότι το ΝεοΕλληνικό Καθεστώς Leviathan είναι μέχρι το μεδούλι του ανθελληνικό. Δεν εννοώ απλά και μόνο ότι δεν έφθασε ποτέ πέραν του πιθηκισμού της Ευρώπης. Πολύ περισσότερο, είναι ενεργητικά εναντίον του Ελληνικού τρόπου σκέψης και των κλασσικών αξιών. Απεχθάνεται την αριστεία. Δεν αντέχει την σκέψη του αγωνιστικού ιδεώδους της ζωής. Δεν υποφέρει τον έρωτα της φυσικής τελειότητας. Μισεί τον Λόγο του Όντος, όντας βυθισμένο στον δικό του λόγο του ενυπνιαζόμενου. Ευφραίνεται με τη μετριότητα και τη χαμούρα. Έχει αναγάγει σε δόγμα αυτό που ο Ηράκλειτος κατηγορήσε τους Εφέσιους ότι ισχυρίστηκαν : «ήμέων μηδὲ εἰς ὀνήσιος ἔστω, εἰ δὲ μὴ, ἄλλη τε καὶ μετ' ἄλλων». B121. [Ας μην είναι κανείς αξιωτάτος μεταξύ μας, κι αν τύχει να βγεί, τότε αλλού και με άλλους.] Καμώνεται πως αρέσκεται στα καλά, αλλά κατά βάθος δεν τα καταλαβαίνει και τα υποτιμά. Και φορτώνει την κακογουστιά και αναισθησία του στην κοινωνία. «Αυτά θέλει ο κόσμος». Έσχατη αναισχυντία ηγετικών ομάδων.

Να καταλάβουμε τι ακριβώς συμβαίνει. Οι ηγεσίες μας προφασίζονται έξω ότι το πρόβλημα της Ελλάδας είναι η κοινωνία που είναι καθυστερημένη και τεμπέλικη και πονηρή και

«ανατολίτικη». Οι έξω βλέπουν ότι έχουν να κάνουν με ανόητους μαλακούς. Και καταλαβαίνουν ότι αυτοί οι «επίσημοι» του ΝεοΕλληνισμού και το Σύστημά τους είναι το πρόβλημα. Και τους εκθέτουν στην κοινωνία. Τόσο απλά.

Τέρμα το παλαιό και νέο Σύστημα των Κοτζαμπάσιδων που περιέγραψε ο Thornton. Τέρμα και η αναχρονιστική κουλτούρα του «εκσυγχρονιστικού» Διαφωτισμού. Γιατί αυτή είναι η άλλη όψη του ίδιου Συστήματος, μέρος του ίδιου προβλήματος.

Τα πράγματα έχουν ωριμάσει από κάθε άποψη. Καιρός για την αναπόδραστη βαθιά άρρηση. Καιρός για την ένδοξη Επανάσταση του Ελληνισμού. Για την δική μας Αναγέννηση.

Για να ξαναφυτρώσει η ικανότητα που σφυρηλατείται από σοφία και ισχυρή, φυσική τάξη - όπως καίρια το έθεσε ο Δημάρατος στον Βασιλέα των Βασιλέων: «τῇ Ελλάδι πενίη μὲν αἰεὶ κοτε σύντροφός ἐστι, ἀρετὴ δὲ ἑπακτός ἐστι, ἀπὸ τε σοφίης κατεργασμένη καὶ νόμου ἰσχυροῦ. Τῇ διαχρεωμένη ἡ Ἑλλὰς τὴν τε πενίην ἀπαμύνεται καὶ τὴν δεσποσύνην». [Στην Ελλάδα συντρέφεται μεν πάντα η πενία (λόγω της φύσης της χώρας), όμως υπάρχει ικανότητα καλλιεργημένη (αρετή με την αρχαία έννοια της έντεχνης ικανότητας) και δημιουργημένη από σοφία και ισχυρό νόμο (σύστημα φυσικής κατανομής). Χρησιμοποιώντας αυτήν την ικανότητα της αρετής η Ελλάδα απομακρύνει και την πενία και την εξάρτηση]. - Τίποτα λιγώτερο δεν απαιτούμε.

Και μια νότα προειδοποίησης. Τα πλήρη μέλη του Συστήματος που όψιμα ανανήπτουν θα χρησιμοποιηθούν στη νέα κατάσταση όπως δει. Και οι εγκάθετες εφεδρείες του Συστήματος να μην προετοιμάζονται για ρόλους ονειρευόμενους. Η Κοινωνία έχει διάκριση. Και το κριτήριο είναι απλό: ποιος τα έλεγε από πριν. Και ποιος έπραττε αντίστοιχα και με κόστος.

[Δημοσιεύθηκε στην "ΕΞΠΡΕΣ" 3 Απριλίου 2011]